

Sygn. akt VIII Gz 311/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska-Grzelczak (spr.)

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska

SO Anna Górnik

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2018 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z urzędu

przy (...) udziale spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o przymuszenie wykonania obowiązku rejestrowego

na skutek zażalenia prezesa zarządu uczestniczki postępowania P. G. na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 4 grudnia 2017 r. w sprawie XIII Ns-Rej. KRS (...)

postanawia:

oddalić zażalenie

SSO Anna Górnik SSO Natalia Pawłowska-Grzelczak SSO Patrycja Baranowska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 maja 2017 r. sprawie SZ XIII Ns-Rej. KRS (...) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047) – zwanej dalej ustawą KRS, w zw. z art. 47 ustawy KRS wezwał prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w osobie P. G. do złożenia w terminie 7 dni: punkcie pierwszym wniosku o wpis na urzędowym formularzu KRS-Z30 wraz z załączonym do niego formularzem KRS-ZN, wzmianek o złożeniu sprawozdań finansowych za lata obrotowe od 2010 do 2015, wzmianek o złożeniu uchwały zatwierdzającej sprawozdanie finansowe za lata obrotowe od 2010 do 2015 oraz sprawozdań z działalności za lata obrotowe od 2010 do 2015 oraz w punkcie 2 oryginałów lub urzędowo (notarialnie) poświadczonych odpisów sprawozdań finansowych za lata obrotowe od 2010 do 2015, uchwał zatwierdzających sprawozdania finansowe oraz o pokryciu straty lub podziale zysku za lata obrotowe od 2010 do 2015 oraz sprawozdań z działalności za lata obrotowe od 2010 do 2015, pod rygorem nałożenia grzywny w kwocie 1.000 zł. Jednocześnie w postanowieniu wskazano, że sprawozdanie finansowe i sprawozdania z działalności należy sporządzić zgodnie z przepisami art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, natomiast uchwała o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego i o podziale zysku lub o pokryciu straty powinna zostać sporządzona w formie wskazanej w art. 248 § 1 k.s.h., w postanowieniu podano także wysokość opłat jakie należy uiścić od wskazanych wniosków.

Postanowienie doręczono na adres spółki (ul. (...) w S.) oraz na adres jej prezesa zarządu P. G. (ul. (...) w S.) 31 maja 2017 r.

Postanowieniem z 7 lipca 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie nałożył na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy KRS na P. G., jako prezesa zarządu (...) sp. z o.o. w S., grzywnę w kwocie 1.000 zł. Uzasadniając rozstrzygnięcie wskazał na zobowiązanie nałożone na niego postanowieniem z 5 maja 2017 r., które nie zostało wykonane do dnia wydania postanowienia w przedmiocie grzywny, mimo że zobowiązanie doręczono P. G. 31 maja 2017 r.

Postanowienie o nałożeniu grzywny doręczono P. G. 31 lipca 2017 r. natomiast przesyłka skierowana do (...) sp. z o.o. powróciła do Sądu jako niepodjęta w terminie.

Również 7 lipca 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie nałożył na P. G. jako prezesa zarządu (...) sp. z o.o. obowiązek analogiczny, jak w postanowieniu z 5 maja 2017 r., zakreślając 7 dniowy termin oraz ustanawiając rygor nałożenia kolejnej grzywny w kwocie 1.000 zł.

Postanowienie doręczono prezesowi zarządu P. G. 31 lipca 2017 r., natomiast przesyłka skierowana do (...) sp. z o.o. powróciła do Sądu jako niepodjęta w terminie.

Dnia 7 sierpnia 2017 r. P. G. złożył w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie dwa pisma, z których w pierwszym oświadczył, że z 1 sierpnia 2017 r. rezygnuje z bycia prezesem (...) sp. z o.o. oraz prosi o kierowanie wszelkiej korespondencji na adres „właścicielki” „M. N., ul. (...), (...)-(...) Z.”, natomiast w drugim – zatytułowanym „Zażalenie na postanowienie referendarza” twierdził, że wymagane dokumenty z postanowienia w sprawie SZ XIII Ns-Rej. KRS (...) złożył w biurze podawczym 7 czerwca 2017 r. i w związku z tym wnosil o odstąpienie od ukarania grzywną nałożoną postanowieniem z 7 lipca 2017 r. oraz odstąpienie od wymagań wskazanych w kolejnym postanowieniu z 7 lipca 2017 r. co do ponownego przekazania dokumentów złożonych już Sądowi Rejestrowemu (biuro podawcze przy „ul. (...)). Jednocześnie w piśmie tym P. G. odręcznie dopisał, że z uwagi na brak awiza co do postanowienia „(...)” z 12 czerwca 2017 r. prosił o 7 dni na uzupełnienie odpisów uchwał zgromadzenia wspólników o zatwierdzeniu sprawozdań finansowych 2010-2016.

Na zarządzenie z 22 września 2017 r. w sprawie Ns-Rej. KRS (...) wezwano skarżącego członka zarządu P. G. do uiszczenia opłaty od skargi na orzeczenie referendarza sądowego w kwocie 100 zł, do złożenia odpisu skargi zatytułowanej „zażalenie na postanowienie referendarza”, oraz do wskazania, które postanowienie referendarza sądowego zaskarża – przez wskazanie daty postanowienia oraz jego treści, gdyż w aktach są dwa postanowienia z tej samej daty. Nadto zobowiązano P. G. do złożenia odpisu pisma stanowiącego odpowiedź na zarządzenie. Termin do wykonania zobowiązania zakreślono P. G. na 7 dni, zastrzegając rygor odrzucenia skargi, w przypadku uchybienia terminowi.

Zobowiązanie doręczono P. G. 16 października 2017 r.

Dnia 23 października 2017 r. P. G. wniósł do Sądu Rejonowego pismo, w którym wyjaśnił, że skarga dotyczy nałożenia na niego grzywny w wysokości 1.000 zł, a nadto twierdził, że uiszczył opłatę w wysokości 100 zł (w aktach znajduje się potwierdzenie z Oddziału (...)), zaś odpis skargi wysłał do „właściciela” spółki twierdząc też, że odpis wysłał do Sądu „jak będzie to możliwe”. Dalej wyjaśniał, że braki rejestrowe uzupełnił w miarę posiadanych „zawiadomień”, a „część korespondencji nie dotarła z uwagi na jej nie wydanie przez pracowników poczty”. Wskazywał też na brak kontaktu z „właścicielem” oraz, że spółka w rzeczywistości nie podjęła działalności od początku jej istnienia, nie osiągnęła przychodów ani nie poniosła kosztów. W tej sytuacji P. G. prosił o przyjęcie przez Sąd tych wyjaśnień i darowanie kary.

Postanowieniem z 4 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w punkcie pierwszym odrzucił skargę z 7 sierpnia 2017 r. wniesioną przez P. G. na postanowienie z 7 lipca 2017 r. wzywające do złożenia wniosku

o wpis do KRS wzmianek dotyczących sprawozdawczości za lata 2010-2015, a w punkcie drugim odrzucił skargę z 7 sierpnia 2017 r. wniesioną przez P. G. na postanowienie z 7 lipca 2017 r. o nałożeniu grzywny.

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie co do punktu pierwszego Sąd Rejonowy wskazał, że postanowienie wzywające do złożenia wniosku o wpis do KRS wzmianek dotyczących sprawozdawczości nie należy do orzeczeń referendarza sądowego, o których mowa w art. 398²² § 1 k.p.c., a w przypadku których przysługuje skarga na orzeczenie referendarza. Tym samym skarga w tym zakresie podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398²² § 5 k.p.c. jako niedopuszczalna, gdyż złożono ją na orzeczenie, na które skarga nie przysługuje.

Z kolei uzasadniając rozstrzygnięcie zawarte w punkcie drugim Sąd I instancji wskazał, że skarżącemu wezwanie do uzupełnienia skargi doręczono 16 października 2017 r., a w odpowiedzi w zakreślonym terminie skarżący złożył 23 października 2017 r. pismo, które nie może być uznane za uzupełnienie braków skargi z uwagi na to, że nie załączono odpisu skargi (tj. pisma z 7 sierpnia 2017 r.) oraz odpis pisma z 23 października 2017 r. Dalej Sąd wskazał, że nieprawidłowe uzupełnienie braków skargi jest równoznaczne z nieuzupełnieniem braków skargi, zaś k.p.c. nie przewiduje ponownego wezwania do uzupełnienia braków skargi, czy też wezwania do uzupełnienia braków pisma złożonego wskutek wezwania do uzupełnienia braków skargi, co prowadziło do odrzucenia w tym zakresie skargi na podstawie art. 398²² § 5 k.p.c. jako skargę, której braków nie uzupełniono w terminie.

Postanowienie z 4 grudnia 2017 r. doręczono P. G. 22 grudnia 2017 r., natomiast 8 grudnia 2017 r. wpłynęło do Sądu Rejestrowego pismo S. P. zatrudnionego w (...) spółce partnerskiej w S. (adres ul. (...), (...)-(...) S.), wraz z którym odesłano do Sądu odpis postanowienia z 4 grudnia 2017 r. skierowany do (...) sp. z o.o. jako omyłkowo odebrany przez podmiot inny niż adresat. Ponownie wysłany (...) sp. z o.o. odpis postanowienia wrócił do Sądu jako niepodjęty w terminie.

Dnia 29 grudnia 2017 r. (data stempla pocztowego) P. G. wniósł zażalenie na postanowienie z 4 grudnia 2017 r., wskazując, że jego zdaniem Sąd Rejestrowy na podstawie art. 25a ust. 1 ustawy KRS zobowiązany był – po niezłożeniu sprawozdań finansowych za dwa kolejne lata – wszcząć z urzędu postępowanie o rozwiązanie podmiotu wpisanego do KRS bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego. W przypadku (...) sp. z o.o. zdaniem skarżącego powinno to nastąpić już w 2013 r. Ponadto twierdził, że na otrzymane 31 lipca 2017 r. z KRS wezwanie uzupełnił na formularzu KRS-Z30 sprawozdania i bilanse spółki w terminie zakreślonym przez Sąd, mimo że z art. 70 ustawy o rachunkowości wynika, że spółka nie przekraczając limitu zobowiązującego do prowadzenia ksiąg rachunkowych i nie stosując zasad rachunkowości, nie ma obowiązku złożenia rocznego sprawozdania finansowego. Twierdził też, że do akt rejestrowych złożył „rezygnację z obecności w spółce (...) w zarządzie”, a wobec tego termin na zatwierdzenie sprawozdań finansowych spoczywa na „właścicielu spółki”, z którym brak jest kontaktu, a tylko on może podjąć uchwałę zatwierdzającą sprawozdanie. Z uwagi na te okoliczności skarżący prosił o odstąpienie od nałożenia na niego grzywny.

Odnosząc się wreszcie do braków formalnych skargi na orzeczenie referendarza skarżący wskazał, że wpłacił opłatę od zażalenia w terminie, jednak z uwagi na to, że nie archiwizuje pism kierowanych do Sądu nie był w stanie odtworzyć zażalenia i sporządzić odpisu pisma, w którego posiadaniu był już Sąd.

Zarządzeniem z 2 marca 2018 r. zobowiązano skarżącego do uiszczenia opłaty od zażalenia w wysokości 30 zł. Zobowiązano doręczono skarżącemu 24 marca 2018 r., a opłatę uiszczył 30 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się bezzasadne i jako takie zasługiwało na oddalenie.

W pierwszej kolejności trzeba wskazać, że zgodnie z art. 130 § 1 k.p.c. stosowanym w przypadku postępowania rejestrowego na podstawie art. 13 § 2 k.p.c., jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa

stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. Wymogi treści pisma procesowego określa z kolei art. 126 k.p.c., natomiast zgodnie z art. 128 § 1 k.p.c. do pisma procesowego należy dołączyć jego odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom, a ponadto, jeżeli w sądzie nie złożono załączników w oryginale, po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych.

Na zarządzenie z 22 września 2017 r. wezwano skarżącego do uzupełnienia braków formalnych jego pisma z 7 sierpnia 2017 r. – potraktowanego jako skarga na postanowienia referendarza sądowego z 7 lipca 2017 r. – poprzez m.in. złożenie odpisu tego pisma w celu doręczenia go uczestnikowi postępowania – (...) sp. z o.o. w S.. Zobowiązania tego skarżący P. G. nie wykonał, co sam przyznał w uzasadnieniu rozpatrywanego zażalenia z 29 grudnia 2017 r., wskazując: „nie prowadzę archiwizacji pism do Sądu, więc nie mogłem odtworzyć zażalenia już wcześniej wysłanego i będącego w posiadaniu Sądu”. Powyższe twierdzenia skarżącego uznać przy tym należy w ocenie Sądu Okręgowego za wiarygodne, a to z uwagi na fakt, że pisma kierowane przez skarżącego do Sądu są pismami odręcznymi, a nie w postaci wydruku komputerowego. Tym niemniej fakt takiego sposobu sporządzania pism do Sądu nie zwalnia skarżącego z obowiązku wynikającego z art. 128 § 1 k.p.c., który to skarżący powinien mieć na względzie już kierując pismo do Sądu, a nie dopiero wtedy, gdy Sąd wezwał go do uzupełnienia braków pisma, zakreślając termin i zastrzegając rygor odrzucenia zażalenia. Zarówno art. 126, jak i art. 128 k.p.c. mają przy tym fundamentalne znaczenie dla strony składającej jakiegokolwiek pismo do Sądu, wobec czego skarżący – wykazując się należyłą starannością – powinien był zapoznać się ze wskazanymi w tych przepisach wymogami formalnymi pisma. Ponadto Skarżący powinien był tym samym sporządzić kierowane do Sądu pismo (skargę na orzeczenie referendarza sądowego) wraz z odpowiednią liczbą odpisów (co mógł uczynić, czy to drugi raz odręcznie sporządzając egzemplarz pisma o tej samej treści jako jego odpis, czy też sporządzając egzemplarz dla Sądu a jednocześnie przez kalkę stworzyć jego odpis).

Stwierdzenie, że skarżący (z przyczyn, za które ponosi odpowiedzialność) nie wykonał w terminie nałożonego na niego zarządzeniem z 22 września 2017 r. zobowiązania, uzasadniał tym samym odrzucenie przez Sąd Rejonowy skargi na orzeczenie referendarza sądowego na podstawie art. 398²² § 5 k.p.c., zgodnie z którym to przepisem sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również skargę, której braków nie uzupełniono w terminie.

Zgodzić się należy także z oceną Sądu I instancji co do niedopuszczalności skargi na orzeczenie referendarza sądowego, którego przedmiotem jest zobowiązanie na podstawie art. 24 ustawy KRS obowiązków podmiotu zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze Sądowym pod rygorem nałożenia grzywny na członków organu zarządzającego tym podmiotem, gdyż taki rodzaj orzeczenia nie został wymieniony w art. 394 k.p.c. stosowanym w zw. z art. 398²² § 1 k.p.c., ani też nie jest – w szczególności – orzeczeniem kończącym postępowanie co do istoty sprawy. W tym przypadku niedopuszczalność takiej skargi uzasadniała jej odrzucenie na podstawie art. 398²² § 5 k.p.c.

Z uwagi zaś na powyższe rozważania Sądu Okręgowego zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zawarte w postanowieniu z 4 grudnia 2017 r. jawi się jako prawidłowe, co przesądzało o oddaleniu złożonego na nie zażalenia na podstawie art. 13 § 2 w zw. z art. 385 i art. 397 § 2 k.p.c.

Jednocześnie trzeba zaznaczyć, że odrzucenie środka zaskarżenia przez Sąd stanowi wyraz wydania postanowienia kończącego postępowanie w sprawie (czy w danym zakresie) w sposób formalny (z uwagi na braki formalne), nie stanowi natomiast merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Tym samym złożenie przez P. G. skargi na orzeczenie referendarza sądowego obciążonej brakami formalnymi (brakiem wymaganego art. 128 k.p.c. odpisu skargi dla pozostałych uczestników postępowania) spowodowało, że Sąd Rejonowy z uwagi na nieuzupełnienie braków w terminie nie mógł dojść do etapu merytorycznego rozpoznania środka zaskarżenia (tj. nie mógł rozstrzygać co do nałożonej na skarżącego grzywny, w szczególności co do jej ewentualnego uchylecia w przedstawianych w pismach P. G. okolicznościach). Tym samym już na marginesie dodać trzeba, że ewentualne skorzystanie przez Sąd Rejonowy z kompetencji do wszczęcia z urzędu postępowania o rozwiązanie podmiotu wpisanego do KRS w trybie art. 25a

ustawy KRS, jest niezależne od skorzystania przez ten Sąd z kompetencji do wszczęcia z urzędu postępowania przymuszającego w trybie art. 24 ustawy KRS, w tym do nałożenia grzywny na członków organu zarządczego w przypadku niewykonania nałożonych zobowiązań i to nawet jeżeli rzeczywiście w przypadku uczestniczącej w postępowaniu (...) sp. z o.o. w S. już od dłuższego czasu zachodzą przesłanki z art. 25a ustawy KRS.

Również na marginesie trzeba wskazać, że wyrażany wobec Sądu przez skarżącego P. G. brak woli dalszego piastowania funkcji prezesa zarządu (...) sp. z o.o. w S. nie odnosi jakiegokolwiek skutku (co najwyżej poza poinformowaniem o takiej woli Sądu), a w szczególności nie odnosi skutku wobec tej spółki. Ewentualne oświadczenie o rezygnacji z pełnionej funkcji skarżący winien bowiem złożyć spółce (np. wysyłając listem poleconym na ujawniony w KRS adres spółki), co pozwoliłoby przyjąć, że jego oświadczenie dotarło do adresata w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z jego treścią i dopiero wtedy P. G. mógłby zwracać się do Sądu Rejestrowego (przedstawiając oświadczenie o rezygnacji oraz dowód jego doręczenia spółce) o rozważenie dokonania stosownego wpisu z urzędu na podstawie art. 24 ust. 6 ustawy KRS.

SSO Anna Górnik SSO Natalia Pawłowska-Grzelczak SSO Patrycja Baranowska

Sygn. akt VIII Gz 311/18

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)